

МИЛОСТИВИ ДѢЦА.

ова се случило прѣзь мѣсець Мартъ. Земята била обвита още въ бѣлата си прѣмяна. Прѣдъ дюкенитѣ се виждали голѣми купове изринатъ снѣгъ. До училището нѣколко съсѣдни другарчета трупали една възъ друга бѣли топки: правѣли снѣженъ човѣкъ. Тѣзи игра имъ се усладила до толкова, щото не усѣтили кога се смрачило.

— Я вижте!—мръкна се; обадило се едно отъ тѣхъ азъ огладнѣхъ, хайде да си отидемъ.

— Наистина, обадило се друго, азъ днеска си оставихъ нѣщичко отъ обѣда; да си отидемъ!

— Колко гозби останаха и намъ отъ обѣда, обадило се третъ, но какво да правимъ този снѣженъ човѣкъ?

Тѣй си говорѣли дѣцата когато миналъ край тѣхъ другаря имъ Михалъ, сухъ, желтъ, блѣденъ, съ наведена глава и нажаленъ погледъ.

— Какво ти е? Попитали го дѣцата?

— Охъ, тежко ми е, отговорилъ той; два дена стана нищо не съмъ хапналъ; баща ми е безъ работа, а майка ми отъ дълго врѣме е болна!

Дѣцата нищо не казали. Тѣ се събрали, пошушнали си нѣщо и се изгубили като птички.